

מסכת פרה

פרק יב משנה ב

הזה, ספיק מן החיט, ספיק מן הכוש, ספיק מן הגבעול, הניתו פסולה. זהה על שני כלים, ספיק על שנייהם זהה, ספיק מחייבו מצאה עליו, הניתו פסולה. מחת שhei נთינה על התרס, וזה מצאה עלייה, ספיק על המחת הזה, ספיק מן התרס מצאה עלייה, הניתו פסולה. אלוזית שפיה צר, טובל ומעלה כדרךו. רבבי יהודה אומר, היה ראשונה. מי חטאת שגחת מעתו, טובל אפלו ראשוי גבעולין ומהזה, בלבד שלא יספג. נתנו להזאת לפניו וזה לאחריו, לאחריו וזה לפניו, הניתו פסולה. לפניו, וזה על האדרין שלא לפניו, הניתו כשרה. מזין על האדם מדעתו ולא אלא מדעתו. מזין על האדם ועל הכלים, ואפלו הן מאה:

